

รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

การพัฒนาบทเรียนระบบเสียงและสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษเพื่อยกระดับ
ทัศนคติและความสามารถทางการออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียนให้สูงขึ้น

ENGLISH PHONOLOGY AND PHONETICS LESSONS DEVELOPMENT
TO ENHANCE LEARNERS' ENGLISH ATTITUDES AND
PRONUNCIATION ABILITY

อาจารย์ธนนท์รัฐ นาคทั้ง

อาจารย์สุทธิรักษ์ สุวรรณเดชา

อาจารย์ชนาภา ตริ์วรรณกุล

โครงการวิจัยประเภทงบประมาณเงินรายเงินได้

จากเงินอุดหนุนรัฐบาล (งบประมาณแผ่นดิน)

ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2560

รหัสโครงการ

สัญญาเลขที่ 30/2560

รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

การพัฒนาบทเรียนระบบเสียงและสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษเพื่อยกระดับ
ทัศนคติและความสามารถทางการออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียนให้สูงขึ้น

ENGLISH PHONOLOGY AND PHONETICS LESSONS DEVELOPMENT
TO ENHANCE LEARNERS' ENGLISH ATTITUDES AND
PRONUNCIATION ABILITY

อาจารย์ธนนทร์รัฐ นาคทั้ง

อาจารย์สุทธิรักษ์ สุวรรณเดชา

อาจารย์ชนาภา ตริวรรณกุล

คณะวิทยาศาสตร์และศิลปศาสตร์

มหาวิทยาลัยบูรพา วิทยาเขตจันทบุรี

บทสรุปผู้บริหาร
(Executive Summary)

ข้าพเจ้า อาจารย์ธนนท์รัฐ นาคทั้ง อาจารย์สุทธิรักษ์ สุวรรณเดชา และอาจารย์ชานาภา ตริวรรณกุล ได้รับทุนสนับสนุนโครงการวิจัยจากมหาวิทยาลัยบูรพา ประเภทงบประมาณเงินรายได้ จากเงินอุดหนุนรัฐบาล (งบประมาณแผ่นดิน) มหาวิทยาลัยบูรพา โครงการวิจัยเรื่อง การพัฒนาบทเรียนระบบเสียงและสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษเพื่อยกระดับทัศนคติและความสามารถทางการออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียนให้สูงขึ้น (ENGLISH PHONOLOGY AND PHONETICS LESSONS DEVELOPMENT TO ENHANCE LEARNERS' ENGLISH ATTITUDES AND PRONUNCIATION ABILITY) รหัสโครงการ _____ /สัญญาเลขที่ 30/2560 ได้รับงบประมาณรวมทั้งสิ้น 300,000 บาท (สามแสนบาทถ้วน) ระยะเวลาดำเนินงาน 2 ปี 5 เดือน (1 ตุลาคม 2559 ถึง 31 มีนาคม 2562)

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบความสามารถทางการออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่เรียนวิชาการออกเสียงภาษาอังกฤษหรือวิชาที่เกี่ยวข้องกับการออกเสียงภาษาอังกฤษก่อนและหลังการใช้บทเรียนระบบเสียงและสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษ 2) เปรียบเทียบทัศนคติของกลุ่มผู้เรียนที่เรียนวิชาการออกเสียงภาษาอังกฤษหรือวิชาที่เกี่ยวข้องกับการออกเสียงภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการใช้บทเรียนระบบเสียงฯ 3) เปรียบเทียบความถูกต้องแม่นยำในการออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียนก่อนและหลังใช้บทเรียนระบบเสียงฯ และ 4) สสำรวจความพึงพอใจของผู้เรียนต่อบทเรียนระบบเสียงฯ กลุ่มทดลองที่ใช้ในงานวิจัย ได้แก่ นิสิตระดับปริญญาตรี คณะวิทยาศาสตร์และศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา วิทยาเขตจันทบุรี และคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา จำนวน 155 ราย จากการสุ่มแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยประกอบไปด้วย 1) แบบประเมินตนเองด้านความสามารถทางการออกเสียงภาษาอังกฤษก่อนและหลังใช้บทเรียนระบบเสียงฯ 2) แบบประเมินตนเองด้านทัศนคติต่อการออกเสียงภาษาอังกฤษก่อนและหลังใช้บทเรียนระบบเสียงฯ 3) แบบประเมินความถูกต้องแม่นยำการออกเสียงภาษาอังกฤษก่อนและหลังใช้บทเรียนระบบเสียงฯ 4) แบบสอบถามความพึงพอใจต่อบทเรียนระบบเสียงฯ และ 5) บทเรียนระบบเสียงและสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษ วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงพรรณนา ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติเชิงอนุมาน ได้แก่ และ แพร์ ซิมเพิล ทีเทส (Paired Sample t-test)

ผลการวิจัยสรุปได้ว่าผลจากการวิเคราะห์ทางสถิติพบว่าบทเรียนระบบเสียงฯมีผลต่อพัฒนาการด้านความแม่นยำในการออกเสียงภาษาอังกฤษในกลุ่มทดลองจากมหาวิทยาลัยบูรพา วิทยาเขตจันทบุรี ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 บทเรียนระบบเสียงฯมีผลต่อพัฒนาการด้านความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษในกลุ่มทดลองจากมหาวิทยาลัยพะเยา ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 บทเรียนระบบเสียงฯไม่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงด้านทัศนคติในกลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่ม ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 และกลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่ม มีความพึงพอใจต่อบทเรียนระบบเสียงฯไม่ต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

คำสำคัญ: ทัศนคติต่อการออกเสียงภาษาอังกฤษ ความสามารถทางการออกเสียงภาษาอังกฤษ ความแม่นยำในการออกเสียงภาษาอังกฤษ บทเรียนระบบเสียงและสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษ

ABSTRACT

This research aimed to: 1) compare learners' English pronunciation ability of the learners enrolling English Pronunciation course or other related courses between pre and post English pronunciation lessons use; 2) compare learners' attitudes towards English pronunciation ability between pre and post English pronunciation lessons use; 3) compare pronunciation accuracy of learners between pre and post English pronunciation lessons; and 4) survey satisfaction levels of learners utilizing English pronunciation lessons. The samples of this research were 155 English majored students of Faculty of Science and Arts from Burapha University Chanthaburi Campus and Faculty of Arts from University of Payao, who are enrolling English Pronunciation course or other related courses. Attitudes Self-assessment forms, pronunciation ability self-assessment forms, English pronunciation accuracy assessment forms, satisfaction levels assessment forms, and English pronunciation lessons were used to collect data. Data analysis was based on descriptive statistics: average, percentage, and standard deviation as well as inferential statistics using Paired Sample t-test.

Keywords : attitudes towards English pronunciation, English pronunciation ability, English pronunciation lessons, English pronunciation accuracy

ผลผลิตที่ได้จากโครงการวิจัย

โครงการวิจัยเรื่อง การพัฒนาบทเรียนระบบเสียงและศาสตร์ภาษาอังกฤษเพื่อยกระดับทัศนคติและความสามารถทางการออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียนให้สูงขึ้น ซึ่งได้รับทุนสนับสนุนการวิจัยจากงบประมาณเงินรายได้จากเงินอุดหนุนรัฐบาล (งบประมาณแผ่นดิน) ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2560 มหาวิทยาลัยบูรพา ผ่านสำนักงานคณะกรรมการการวิจัยแห่งชาติ เลขที่สัญญา 30/2560 ได้ตีพิมพ์ผลการศึกษาวิจัยบางส่วนในรายงานสืบเนื่องการประชุมวิชาการระดับชาติทางศิลปศาสตร์ประยุกต์ ครั้งที่ 7 คณะศิลปศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง จำนวน 1 เรื่อง คือ ธนทร์ธรรณาทัง*, สุทธิรักษ์ สุวรรณเดชา, ชนาภา ตรีวรรณกุล. 2561. ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางการออกเสียงภาษาอังกฤษและทัศนคติต่อการออกเสียงภาษาอังกฤษ

นอกจากนี้ ผลการศึกษายังสามารถใช้เป็นแนวทางในการวางแผนการพัฒนาการเรียนการสอนในรายวิชาการออกเสียงภาษาอังกฤษ และรายวิชาอื่นๆที่เกี่ยวข้อง คือ “การพัฒนาการออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียน เช่น ความถี่ในการฝึกฝน สื่อการเรียนรู้ ปฏิสัมพันธ์กับเจ้าของภาษา บริบททางสังคม ทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษา ความเข้าใจจุดประสงค์การเรียนรู้ ความจำเป็นในการเรียนรู้ของผู้เรียน ความสามารถของผู้สอน ทัศนคติของผู้สอนต่อเนื้อหาที่สอน และต่อผู้เรียน ล้วนแต่มีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกับประสบการณ์การเรียนรู้ในมิติอื่น”

ข้อเสนอแนะ

การพัฒนาการออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียนถือเป็นกระบวนการสำคัญและเป็นกลไกที่ได้รับการยอมรับในแวดวงการศึกษาด้านการสอนภาษาอังกฤษว่าช่วยต่อยอดไปสู่การพัฒนาทักษะการฟัง-พูดเพื่อการสื่อสาร และยังเป็นทักษะกลุ่มแรกที่เป็นพฤติกรรมที่สามารถสัมผัสได้ด้วยประสาทสัมผัสที่ผู้ใช้ภาษาอังกฤษทั่วโลกต่างให้ความสำคัญ ผลที่ได้จากโครงการวิจัยนี้นับเป็นผล/องค์ความรู้ที่ได้จากการศึกษาจากกลุ่มทดลอง 2 สถาบันเท่านั้น ดังนั้นการศึกษาเพิ่มกลุ่มทดลองจากสถาบันอื่นในวิธีการเดียวกันจะช่วยให้เห็นภาพรวมของปรากฏการณ์ทางการออกเสียงภาษาอังกฤษได้ครอบคลุมมากยิ่งขึ้น และยังเป็นการช่วยวางแผนการพัฒนาการเรียนการสอน และการพัฒนาพฤติกรรมการออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียนจากปัจจัยอื่นๆได้ชัดเจนและมีประสิทธิภาพ

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยนี้ได้รับทุนสนับสนุนการวิจัยจากงบประมาณเงินรายได้จากเงินอุดหนุนรัฐบาล (งบประมาณแผ่นดิน) ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2560 มหาวิทยาลัยบูรพา ผ่านสำนักงานคณะกรรมการการวิจัยแห่งชาติ เลขที่สัญญา 30/2560

สารบัญเรื่อง

	หน้า
บทที่ 1 บทนำ	1
ความสำคัญและที่มาของการทำวิจัย	1
วัตถุประสงค์ของโครงการวิจัย	2
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	2
ขอบเขตของการวิจัย	2
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	3
การพัฒนาผู้เรียนให้ออกเสียงภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง	3
แนวทางการพัฒนาการสอนการออกเสียงภาษาอังกฤษ	5
ความคาดหวังของผู้เรียนในการออกเสียงเหมือนเจ้าของภาษา	7
ความพึงพอใจของผู้เรียนต่อบทเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษ	8
บทที่ 3 วิธีการศึกษาวิจัย	10
สถานที่ทำการวิจัย	10
ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย	10
วิธีการวิจัย	10
- ประชากรกลุ่มตัวอย่าง	10
- เครื่องมือวิจัย	10
- ขั้นตอนการเก็บข้อมูล	11
การวิเคราะห์	11
บทที่ 4 ผลการศึกษาวิจัยและอภิปรายผล	12
ผลการเปรียบเทียบความแม่นยำในการออกเสียงภาษาอังกฤษก่อนและหลังใช้บทเรียนระบบเสียงและสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษของนิสิตมหาวิทยาลัยบูรพา	12
ผลการเปรียบเทียบความแม่นยำในการออกเสียงภาษาอังกฤษก่อนและหลังใช้บทเรียนระบบเสียงและสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษของนิสิตมหาวิทยาลัยพะเยา	13
ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษก่อนและหลังใช้บทเรียนระบบเสียงและสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษของนิสิตมหาวิทยาลัยบูรพา	14
ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษก่อนและหลังใช้บทเรียนระบบเสียงและสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษของนิสิตมหาวิทยาลัยพะเยา	15
ผลการเปรียบเทียบทัศนคติต่อการออกเสียงภาษาอังกฤษก่อนและหลังใช้บทเรียนระบบเสียงและสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษของนิสิตมหาวิทยาลัยบูรพา	16
ผลการเปรียบเทียบทัศนคติต่อการออกเสียงภาษาอังกฤษก่อนและหลังใช้บทเรียนระบบเสียงและสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษของนิสิตมหาวิทยาลัยพะเยา	17
แสดงความพึงพอใจต่อการใช้บทเรียนระบบเสียงและสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษ	18
บทที่ 5 สรุปผลการศึกษาวิจัย	19

สารบัญเรื่อง (ต่อ)

	หน้า
เอกสารอ้างอิง	22
ภาคผนวก	25
- ประวัติผู้วิจัยโครงการวิจัย	
- รายงานสรุปการเงิน	
- แบบประเมินความแม่นยำในการออกเสียงภาษาอังกฤษ	
- แบบประเมินตนเองด้านความสามารถและทัศนคติต่อการออกเสียงภาษาอังกฤษ	
- แบบประเมินความพึงพอใจต่อการใช้บทเรียนฯ	

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
4.1	ตารางแสดงการเปรียบเทียบความแม่นยำในการออกเสียงภาษาอังกฤษก่อนและหลังใช้ บทเรียนระบบเสียงและสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษของนิสิตมหาวิทยาลัยบูรพา	12
4.2	ตารางแสดงการเปรียบเทียบความแม่นยำในการออกเสียงภาษาอังกฤษก่อนและหลังใช้ บทเรียนระบบเสียงและสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษของนิสิตมหาวิทยาลัยพะเยา	13
4.3	ตารางเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษก่อนและหลังใช้บทเรียน ระบบเสียงและสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษของนิสิตมหาวิทยาลัยบูรพา	14
4.4	ตารางเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษก่อนและหลังใช้บทเรียน ระบบเสียงและสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษของนิสิตมหาวิทยาลัยพะเยา	15
4.5	ตารางเปรียบเทียบทัศนคติต่อการออกเสียงภาษาอังกฤษก่อนและหลังใช้บทเรียนระบบ เสียงและสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษของนิสิตมหาวิทยาลัยบูรพา	16
4.6	ตารางเปรียบเทียบทัศนคติต่อการออกเสียงภาษาอังกฤษก่อนและหลังใช้บทเรียนระบบ เสียงและสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษของนิสิตมหาวิทยาลัยพะเยา	17
4.7	ตารางแสดงความพึงพอใจต่อการใช้บทเรียนระบบเสียงและสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษ	18

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความสำคัญและที่มาของการวิจัย

เนื่องด้วยปัจจุบันภาษาอังกฤษที่ใช้ในประเทศไทยมิได้เป็นภาษาที่สอง ภาษาแม่หรือภาษาราชการและการสื่อสารแต่อย่างใดถึงแม้รัฐบาลจะพยายามส่งเสริมให้ใช้ในแวดวงธุรกิจมายาวนานและมีแผนจะผลักดันภาษาอังกฤษให้เป็นภาษาที่สองในแผนการสอนภายในประเทศไทย พ.ศ. 2556 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2553) แต่ก็ยังพบว่าคนส่วนมากก็ยังออกเสียงภาษาอังกฤษผิด ส่งผลให้เนื้อหาในการสื่อสารไม่ชัดเจน หรือไม่สื่อสารได้เข้าใจ จากมุมมองของความเข้าใจร่วมกันทั่วโลก ความหลากหลายของภาษาอังกฤษที่แตกต่างกันในแต่ละพื้นที่ทั่วโลก เป็นหัวใจสำคัญของทั้งผู้พูดและผู้ฟัง อย่างไรก็ตามผู้เรียนมักมีความคิดในอุดมคติว่าผู้พูดที่เป็นเจ้าของภาษาเป็นบรรทัดฐานและการพูดจากประเทศที่เป็นเจ้าของภาษาอาจเป็นที่ชื่นชอบมากขึ้นอย่างมหาศาลซึ่งมากกว่าผู้พูดที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา

โดยปัญหาหลักในการออกเสียงผิดเพราะมีบางตัวอักษรหรือพยัญชนะที่ไม่สามารถเทียบได้ในภาษาไทยแต่ผู้เรียนก็ยังใช้ภาษาไทยมาเทียบเคียงภาษาอังกฤษเพื่อความสะดวกในการออกเสียง แม้ว่าการเรียนในห้องเรียนจะเข้มข้นสักเท่าใดเมื่อออกจากห้องเรียนแล้วก็ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษในการสนทนา เช่น เวลาออกไปซื้อของก็พบว่าภาษาไทยสะดวกมากกว่าในการสื่อสาร ซึ่งต่างจากประเทศข้างเคียงในอาเซียนที่เคยเป็นเมืองขึ้นของประเทศมหาอำนาจ เช่น สิงคโปร์และมาเลเซีย ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักในการติดต่อสื่อสารทำให้เวลาที่เด็กออกจากห้องเรียนมีโอกาสได้พูดคุยภาษาอังกฤษมากกว่าเด็กไทย และด้วยความได้เปรียบของการใช้ภาษา ส่งผลให้ประเทศเพื่อนบ้านดังกล่าวมีความก้าวหน้าในด้านธุรกิจอย่างรวดเร็ว

ปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทย พบว่ามีพยัญชนะและสระภาษาอังกฤษหลายตัวที่ไม่สามารถเทียบเสียงในภาษาไทยได้ ผู้เรียนชาวไทยบางคนที่ใช้การเทียบเสียงภาษาไทยในการออกเสียงภาษาอังกฤษจะไม่สามารถออกเสียงได้อย่างถูกต้องตามหลักภาษา งานวิจัยส่วนใหญ่ที่ศึกษาด้านการออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทย พบว่า /ð/ เป็นพยัญชนะที่ปัญหามากที่สุด รองลงมา /θ/ /z/ /ʌ/ /dʒ/ /tʃ/ และ /v/ ตามลำดับ เพื่อให้เข้าใจได้ง่าย สามารถแบ่ง Manner of Articulation ของพยัญชนะเป็น 3 ประเภท ได้แก่ เสียงเสียดแทรก (Fricatives Consonants) เสียงกักเสียดแทรก (Affricates Consonants) และเสียงข้างลิ้น (Liquid Lateral Consonants)

กลุ่มของ เสียงเสียดแทรก (Fricatives Consonants) ได้แก่ /f/ /v/ /θ/ /ð/ /s/ /z/ /ʃ/ /ʒ/ และ /h/ ปัญหาที่พบมากที่สุดคือเสียงพยัญชนะ /ð/ และรองลงมาคือ /θ/ ส่วนในกลุ่มของ เสียงกักเสียดแทรก (Affricates Consonants) ได้แก่ /tʃ/ และ /dʒ/ กลุ่มสุดท้ายคือ เสียงข้างลิ้น (Liquid Lateral Consonants) ได้แก่ /l/ (ธนนทร์รัฐ และคณะ, 2561)

จากที่ทีมผู้วิจัยเคยสอนภาษาอังกฤษให้นักเรียนในระดับมัธยมศึกษาจนถึงระดับนิสิต/นักศึกษาปริญญาตรี พบว่า เด็กไทยส่วนใหญ่จะออกเสียงผิด และจะใช้เสียงและไวยากรณ์ไทยบางตัวไปใช้แทนในเสียงและไวยากรณ์ภาษาอังกฤษโดยไม่รู้ตัว ซึ่งเป็นอิทธิพลมาจากภาษาแม่และการที่ผู้เรียนไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษในการสนทนาเป็นหลัก ผู้วิจัยจึงเกิดความคิดที่จะวิจัยและศึกษาปัญหาที่เกิดขึ้นในเรื่องนี้ให้เห็นแจ้งชัด โดย

เปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงและสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษของผู้เข้าทดลอง จึงได้พัฒนาบทเรียน สัทศาสตร์ขึ้นมาเพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้านการออกเสียงที่ถูกต้องและตระหนักถึงการออกเสียงที่ผิดซึ่งจะทำให้ความหมายเปลี่ยนหรือส่งผลให้การสื่อสารไม่ชัดเจน

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 1.2.1 เปรียบเทียบความสามารถทางการออกเสียงภาษาอังกฤษของระหว่างผู้เรียนที่เรียนวิชาการออกเสียง ภาษาอังกฤษหรือวิชาที่เกี่ยวข้องของการออกเสียงภาษาอังกฤษ
- 1.2.2 เปรียบเทียบทัศนคติของกลุ่มผู้เรียนที่เรียนวิชาการออกเสียงภาษาอังกฤษหรือวิชาที่เกี่ยวข้อง ของกับการออกเสียงภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยบูรพา วิทยาเขตจันทบุรี และมหาวิทยาลัยพะเยา ก่อนและหลังการใช้บทเรียนระบบเสียงและสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษ
- 1.2.3 เปรียบเทียบความแม่นยำทางการออกเสียงภาษาอังกฤษของระหว่างผู้เรียนที่เรียนวิชาการออก เสียงภาษาอังกฤษหรือวิชาที่เกี่ยวข้องของการออกเสียงภาษาอังกฤษ
- 1.2.4 สสำรวจความพึงพอใจของผู้เรียนต่อบทเรียนระบบเสียงและสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษ

1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

สามารถนำผลที่ได้ในด้านความสามารถทางการออกเสียงภาษาอังกฤษและทัศนคติต่อการออกเสียง ภาษาอังกฤษมาต่อยอดในการปรับปรุงพัฒนาบทเรียน แผนการจัดการเรียนรู้ และการจัดประสบการณ์ทาง ภาษาอังกฤษให้แก่ผู้เรียนได้อย่างตรงจุดเพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงและส่งเสริมการเรียนรู้สู่ทักษะฟัง-พูดได้ อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

1.4 ขอบเขตของการดำเนินการวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นการสำรวจความแม่นยำทางการออกเสียงภาษาอังกฤษ ความสามารถทางการออกเสียง ภาษาอังกฤษ ทัศนคติของการออกเสียงภาษาอังกฤษ และความพึงพอใจต่อการใช้บทเรียนระบบเสียงและ สัทศาสตร์ภาษาอังกฤษของผู้เรียนรายบุคคล โดยกลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่างได้แก่ ผู้เรียนที่เรียนในรายวิชา การออกเสียงภาษาอังกฤษหรือรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับการออกเสียงภาษาอังกฤษ คณะวิทยาศาสตร์และศิลป ศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา วิทยาเขตจันทบุรี และคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา จำนวน 155 ราย โดยใช้แบบประเมินตนเองด้านความสามารถทางการออกเสียงภาษาอังกฤษจำนวน 20 ข้อ และแบบวัดทัศนคติต่อ การออกเสียงภาษาอังกฤษจำนวน 20 ข้อ แบบประเมินความแม่นยำในการออกเสียงภาษาอังกฤษ จำนวน 106 ข้อ บทเรียนระบบเสียงและสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการใช้บทเรียนระบบ เสียงและสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษจำนวน 13 ข้อ ข้อเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลข้อมูล

บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ได้แบ่งประเภทของการเรียนการสอนการออกเสียงภาษาอังกฤษเป็น 4 ประเด็น ได้แก่ การพัฒนาผู้เรียนให้ออกเสียงภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง แนวทางการพัฒนาการสอนการออกเสียงภาษาอังกฤษ ความคาดหวังของผู้เรียนในการออกเสียงเหมือนเจ้าของภาษา และความพึงพอใจของผู้เรียนต่อบทเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษ

2.1 การพัฒนาผู้เรียนให้ออกเสียงภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง

Tergujeff (2013) ได้ศึกษาด้านการรับรู้และมุมมองของผู้เรียนที่มีต่อการสอนการออกเสียงภาษาอังกฤษ โดยการสัมภาษณ์นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย มัธยมศึกษาตอนต้นและปลายจำนวน 6 คน ในระบบการเรียนของประเทศฟินแลนด์ โดยให้ตอบคำถามปลายเปิดได้อย่างอิสระ คำถามการสัมภาษณ์เกี่ยวกับจุดประสงค์ของการเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนแต่ละคน รวมทั้งให้พิจารณาถึงการออกเสียงภาษาอังกฤษที่ใช้ในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ผลจากการศึกษาพบว่า นักเรียนไม่ได้คำนึงถึงการออกเสียงลมพ่น (aspiration) ที่ถูกต้องให้เหมือนกับเจ้าของภาษา แต่นักเรียนให้ความสำคัญกับความเข้าใจได้ (intelligibility) และความคล่องแคล่ว (fluency) ในการสนทนา มีเพียงไม่กี่คนที่มีความพึงพอใจในการออกเสียงแบบอังกฤษหรืออเมริกันซึ่งนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลายให้ความพึงพอใจในการเรียนการออกเสียงอย่างมาก ในขณะที่นักเรียนระดับมัธยมศึกษาลงความเห็นว่าเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษไม่เพียงพอจะต้องเรียนนอกห้องเพิ่มเติมตามสื่อต่างๆและการสนทนาในสถานการณ์จริง

Silveira (2002) ได้ศึกษาการขอบเขตของโครงสร้างการออกเสียงภาษาอังกฤษซึ่งเริ่มจากการมุ่งเน้นไปที่ความแตกต่างของการเรียนรู้ภาษาที่สองจากการเข้าถึงโดยใช้วิธีการสื่อสารโดยตรง เล่มหนังสือ และการวิเคราะห์การออกเสียงเป็นประจำทุกปี ขั้นสุดท้ายข้อมูลจากการค้นคว้าทั้งหมดจะถูกสรุป ซึ่งข้อสรุปจะไม่รวมกันระหว่างการค้นคว้าและผลของโครงสร้างการออกเสียง นอกจากนี้ยังไม่รวมผู้เรียนที่มีภาษาอังกฤษเป็นภาษาชาติกำเนิดอีกด้วย

Yunus Salehi & Amini (2015) ได้ศึกษากระบวนการการออกเสียงภาษาอังกฤษที่ใช้รูปปากในการสื่อสารในชั้นเรียนของครูชาวอิหร่านที่สอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (EFL Teacher) และความรู้เกี่ยวกับลักษณะการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน วิจัยหลายชิ้นได้ชี้ให้เห็นเกี่ยวกับวิธีการพัฒนาความรู้ที่อยู่ตลอดเวลาของผู้สอน วิจัยโดยครูผู้สอนจะให้คำตอบกับบทสัมภาษณ์เชิงลึกเพื่อผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจของกระบวนการการอ่านออกเสียง นอกจากนี้ยังให้นักเรียนตอบแบบสอบถามเพื่อเข้าถึงความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการใช้ที่ได้จากครูผู้สอนระหว่างการศึกษาค้นคว้าการออกเสียงภาษาอังกฤษ คุณภาพและปริมาณของผลของการวิจัยแสดงให้เห็นว่ามีความสัมพันธ์ที่ซับซ้อนระหว่างประสบการณ์ของครูผู้สอนกับความรู้ความเข้าใจของครูผู้สอนเกี่ยวกับผู้เรียนภาษา นอกจากนี้ผลการวิจัยยังแสดงให้เห็นว่าครูผู้สอนที่สอนอยู่ในระดับชั้นเรียนภาษาขั้นสูงมีความรู้ความเข้าใจทั้งกระบวนการสอนและเรียนรู้ลักษณะนิสัยของผู้เรียนภาษาได้ดีมากขึ้นเช่นกัน

Hismanoglu & Hismanoglu (2011) ได้ศึกษาเกี่ยวกับสระในภาษาอังกฤษที่เป็นสาเหตุของปัญหาการออกเสียงสำหรับผู้เรียนชาวตุรกีที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (EFL) และเผยแพร่ข้อสงสัยที่ว่าให้ครู

สอนการออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้สื่ออินเทอร์เน็ตเป็นตัวช่วยนั้นได้ผลดีกว่าการให้ครูผู้สอนโดยผ่านตัวหนังสือ เพื่อที่จะสำเร็จจุดประสงค์ได้ทำการทดสอบนักเรียน 30 คน โดยบันทึกเสียงการอ่านออกเสียง 30 คำ ซึ่งเป็นคำที่มีปัญหาการออกเสียงสระ แล้วคำนวณค่าเฉลี่ยจำนวนที่สามารถอ่านได้อย่างถูกต้องและคำที่มักอ่านผิด ซึ่งสระในภาษาอังกฤษที่มีก่อกวนสำหรับนักเรียน EFL ชาวตุรกีจะถูกวิเคราะห์ผ่านกระบวนการพิสูจน์คำตอบ หลังจากผ่านขั้นตอนแล้ว สระ 3 ตัวที่เป็นปัญหาจะถูกนำมาสอนในห้องเรียนให้กับนักเรียนในเชิงทดสอบแบบกลุ่มโดยใช้สื่ออินเทอร์เน็ตในการเรียนการสอนการออกเสียง อย่างไรก็ตามนักเรียนที่อยู่ในกลุ่มที่ควบคุมจะไม่ใช้สื่ออินเทอร์เน็ตในการสอนการออกเสียงแต่ใช้โครงสร้างการออกเสียงแบบที่เคยเรียน จากนั้นจะมีการทดสอบหลักการทดลองโดยข้อมูลที่ได้อาจจะถูกวิเคราะห์เพื่อให้ทราบว่าผู้เรียน EFL ชาวตุรกีสามารถแก้ปัญหาในการออกเสียงของสระที่เป็นปัญหาทั้ง 3 คำ ได้หรือไม่และการพัฒนาภาษาที่สองของการออกเสียงโดยการไม่ใช้สื่ออินเทอร์เน็ตในการเรียนการสอน ผลปรากฏว่าสระ / æ /, / ou / และ / ε / เป็นเสียงที่มีปัญหามากที่สุดสำหรับนักเรียน EFL ชาวตุรกี และนักเรียนสามารถแก้ไขปัญหาการออกเสียงของตนเองได้ทั้ง 3 เสียง โดยไม่ต้องใช้สื่ออินเทอร์เน็ต

Footo Holtby & Derwing (2010) ได้ศึกษาถึงการสอนการออกเสียงในชั้นเรียนกลุ่มที่ใช้ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาที่สองในแคนาดา จุดประสงค์ของการสอบถามได้เพิ่มขึ้น 2 เท่า คือเพื่อให้เห็นภาพรวมของการฝึกฝนในปัจจุบันและเพื่อเปรียบเทียบกับภาพรวมเมื่อ 10 ปีที่แล้ว เราได้อ้างถึงผลงานในปัจจุบันบน Breikreutz, Derwing & Rossiter (2011) ซึ่งการสอบถามเหล่านี้ได้สอบถามกับครูผู้สอนเกี่ยวกับแหล่งที่มาวิธีการ และความเข้าใจเกี่ยวกับการสอนการออกเสียง และเรายังสอบถามถึงภูมิหลังของข้อมูลเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาที่เป็นทางการและประสบการณ์การสอน ซึ่งในส่วนใหญ่หลักสูตรการสอนการออกเสียงในแคนาดาไม่ได้เปลี่ยนไปอย่างจริงจังในทศวรรษที่ผ่านมา โอกาสที่จะฝึกฝนสามารถเข้าถึงได้มากขึ้นแม้ว่าจะยังคงมีปริมาณไม่เพียงพอต่อผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวนหลักสูตรที่เสนอให้กับแผนการเรียนของกลุ่มผู้ใช้ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาที่สองมีการเพิ่มขึ้น ความเข้าใจของครูผู้สอนเกี่ยวกับวิธีการออกเสียงยังคงมีจำนวนมากเท่าเดิมด้วยการมุ่งเน้นที่คล้ายคลึงกันในแต่ละหน่วย อย่างไรก็ตามเราได้พบความแตกต่างเล็กน้อยเกี่ยวกับครูผู้สอนเข้าถึงแง่มุมของการออกเสียงอย่างไร เมื่อ 10 ปีก่อน ครูผู้สอนได้บันทึกอย่างเน้นย้ำทั้งมุมมองในชั้นเรียนที่ปัจจุบันดูเหมือนมีการรวมแต่ละหน่วยเข้าด้วยกัน สุดท้ายนี้ผู้วิจัยได้เสนอหลายคำแนะนำสำหรับหลักแผนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่เป็นภาษาที่สอง แผนการเรียนสำหรับกลุ่มผู้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองและหลักสูตรการเรียนสำหรับกลุ่มผู้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง

Hismanoglu (2012) ได้ศึกษาถึงสาเหตุของปัญหาคำเสียงหนัก-เบา สำหรับผู้เรียนชาวตุรกีที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศและตรวจสอบข้อกังขาว่าการใช้อินเทอร์เน็ตในการเรียนรู้การออกเสียงนั้นมีผลดีกว่าการเรียนแบบเดิมเพื่อเสริมสร้างการอ่านที่ถูกต้องของเสียงหนัก-เบาของคำแต่ละพยางค์ในภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียนชาวตุรกีที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ บันทึกเสียงก่อน-หลัง ของผู้เรียนจะถูกนำไปวิเคราะห์ควบคู่ไปกับตัวอย่าง t-test และไม่อ้างอิง t-test ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่าการทดสอบแบบกลุ่มมีประสิทธิภาพสูงกว่าการควบคุมแบบกลุ่ม

2.2 แนวทางการพัฒนาการสอนการออกเสียงภาษาอังกฤษ

Gilakjani (2011) ได้ศึกษาถึงความสำคัญของการออกเสียงภาษาอังกฤษในการสอน การพูดภาษาที่สองต้องใช้ทักษะที่หลากหลายเช่น โครงสร้างการใช้ คำศัพท์ การศึกษาและอื่นๆ หากผู้พูดมีการออกเสียงที่ไม่ดี ผู้ฟังจะไม่สามารถเข้าใจสิ่งในสิ่งที่ผู้พูดต้องการจะสื่อ ทั้งๆที่ในความเป็นจริงแล้วการเข้าใจการออกเสียงนั้นทำได้ยากมากแต่การสอนการออกเสียงในหลายห้องเรียนของ ESL/EFL ก็ยังไม่ได้รับความสนใจเท่าที่ควร ผู้วิจัยจึงได้ปรึกษาถึงระดับการสอนการออกเสียงจากความคิดเห็นทั้งจากผู้สอนภาษาอังกฤษจำนวนมาก นักวิจัยหลายคน และนักเขียน สิ่งที่ปรึกษาเป็นประการแรกคือการสอนการออกเสียงในอดีตที่ผ่านมาและปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนรู้การออกเสียง ประการที่สองคือเหตุผลที่จะกระตุ้นให้ผู้เรียนพัฒนาการออกเสียงและระยะเวลาของการทำความเข้าใจการออกเสียง ประการที่สามคือผู้วิจัยจะทำการตรวจสอบประเภทของปัจจัยการออกเสียงและจัดให้เป็นส่วนย่อยต่อไปเป็นลำดับ ประการสุดท้ายผลของขั้นตอนทั้งหมดจะเป็นแนวทางให้กับผู้สอนการออกเสียงเพื่อให้มีการเรียนการสอนที่เหมาะสมต่อผู้เรียนและมีประสิทธิภาพมากขึ้น

Chen (2011) ได้ศึกษาถึงการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning: CL) เป็นการเพิ่มความสะดวกให้กับผู้เรียนภาษาอังกฤษซึ่งช่วยให้ง่ายต่อการเรียนรู้จากสิ่งแวดล้อม (English Language Learners: ELLs) ออกเสียงที่ถูกต้องโดย ELLs เป็นสิ่งสำคัญต่อการสื่อสารและยังมีประโยชน์ต่อการประสบความสำเร็จของผู้เรียน ฉะนั้นการพิจารณาที่เพียงพอจำเป็นต้องได้รับการร่วมกันในรูปแบบหลักสูตรรูปแบบวิธีการพูด อย่างไรก็ตามการที่จะได้รับความสนใจนั้นจำเป็นต้องใช้เวลาในการร่วมมือในด้านสังคมและปัจจัยด้านวัฒนธรรมเพื่อนำไปปฏิบัติจริงในการเรียนภาษาอังกฤษในชั้นเรียน การทดลองที่คล้ายคลึงวิจัยนี้คือการทดสอบก่อนและหลังทั้งสองแบบถูกจัดขึ้นโดยการกระจายมีผลต่อการร่วมมือด้านสภาพแวดล้อมในทักษะการออกเสียงของผู้เรียนภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าความแตกต่างของการพัฒนาการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือและการควบคุมกลุ่มไม่ได้สำคัญพอที่จะยืนยันว่าการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นปัจจัยหลักที่แตกต่างกัน ปัจจัยเหล่านี้ส่งผลต่อการนำไปปฏิบัติของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือซึ่งเป็นที่โต้แย้งกับผู้เรียนภาษาอังกฤษ

Gilakjani (2012) ศึกษาถึงลักษณะของการออกเสียง การอธิบายปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ การขยายความการออกเสียงเชิงบูรณาการในหลักสูตรการสอน ปรึกษาด้านกลยุทธ์การสอนเพื่อช่วยให้ผู้เรียน EFL ได้ค้นพบตนเองและความต้องการที่จะเชี่ยวชาญของแต่ละบุคคล ความคิดเห็นจากนักอักษรศาสตร์การระบุให้เห็นถึงลักษณะของการออกเสียง การอธิบายปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ การขยายความการออกเสียงเชิงบูรณาการในหลักสูตรการสอน ปรึกษาด้านกลยุทธ์การสอนเพื่อช่วยให้ผู้เรียน EFL ได้ค้นพบตนเองและความต้องการที่จะเชี่ยวชาญของแต่ละบุคคล ความคิดเห็นจากนักอักษรศาสตร์การออกเสียงเป็นรากฐานส่วนหนึ่งของการเรียนรู้ภาษาต่างชาตินี้เนื่องจากการออกเสียงมีผลโดยตรงต่อการสื่อสารของผู้เรียนซึ่งมีความสำคัญเท่าเทียมกับการปฏิบัติ ข้อจำกัดทางการออกเสียงสามารถลดความมั่นใจของผู้เรียนได้จากปฏิสัมพันธ์ที่ถูกจำกัดทางสังคมและส่งผลในทางลบต่อความน่าเชื่อถือและความสามารถของผู้พูด โดยในปัจจุบันมุ่งเน้นไปที่วิธีการสื่อสารสำหรับการเรียนการออกเสียงของการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (English as a Foreign language: EFL) และการให้ความสนใจกับการสร้างทักษะทางด้านการสื่อสารที่ฟื้นฟูความสนใจที่มีบทบาทสำคัญต่อการเรียนการ

ออกเสียงโดยรวมใน EFL ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าการเตรียมความพร้อมและการบูรณาการการออกเสียงเป็นบทบาทสำคัญในการที่จะช่วยให้ผู้เรียนโดยรวมมีทักษะการสื่อสารที่ดี

Baker (2010) ศึกษาเกี่ยวกับการทดสอบความรู้ความเข้าใจเพิ่มมากขึ้นของครูผู้สอนภาษาที่สอง (L2) วิจัยส่วนมากได้จัดหาข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับสิ่งที่มีความเข้าใจและความรู้เกี่ยวกับการสอน เช่น ความเข้าใจภาษาของผู้เรียนจะพัฒนาอย่างไรและสิ่งเหล่านี้ถูกสะท้อนอย่างไรในการฝึกฝนในห้องเรียน (Borg, 2006) ถึงแม้ว่าจะมีวิจัยจำนวนมากที่ครอบคลุมเนื้อหาหลักสูตรเพื่อเจาะจงข้อมูลของไวยากรณ์ โดยใช้การอ่านและการเขียนเพื่อตรวจสอบความรู้ความเข้าใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกระบวนการรู้คิด (cognition) และการฝึกฝน (practise) ที่เกี่ยวกับการสอนการออกเสียงภาษาอังกฤษ เป้าหมายของวิจัยในปัจจุบันเป็นการค้นคว้าความสัมพันธ์ที่จะกระตุ้นการมีอยู่ระหว่างความรู้ความเข้าใจครูผู้สอนภาษาที่สองและการฝึกฝนที่เกี่ยวกับการสอน แต่มุ่งเน้นโดยเฉพาะในด้านของความรู้ที่มีการพัฒนาตลอดเวลา ในส่วนของความรู้ความเข้าใจและการฝึกฝนของครูผู้สอน ESL ที่มีประสบการณ์ 5 คน ได้ถูกตรวจสอบและผลลัพธ์คือพวกเขามีผลต่อการสอนการออกเสียง โดยรวมแล้ววิจัยแสดงให้เห็นว่าจำนวนของครูฝึกอบรมที่ได้รับการสอนการออกเสียงไม่ได้ส่งผลอย่างมากเพียงแต่ความรู้ของการออกเสียงและเกี่ยวกับการสอนการออกเสียงแต่ยังส่งผลต่อความมั่นใจของพวกเขาด้วย ผลสรุปอื่นๆก็แสดงให้เห็นเช่นกันว่าประสบการณ์การเรียนภาษาที่สอง ประสบการณ์การสอนและการให้ความร่วมมือกับสถาบันเองก็สามารถมีอิทธิพลต่อการฝึกฝนของครูผู้สอนและกระบวนการรู้คิด

Witt (2012) วิจัยนี้ได้ศึกษาถึงวิธีการค้นคว้าของระบบคอมพิวเตอร์ที่จะช่วยในการสอนการออกเสียงผลของการหาหรือเกี่ยวกับองค์ประกอบหลักทั้งหมดที่จะสร้างการประเมินการออกเสียงภาษาซึ่งถูกนำเสนอการปรึกษาในปี พ.ศ. 2555 ซึ่งจะถูกตามด้วยบทสรุปของวิจัยที่เป็นปัจจุบัน นอกจากนี้การอธิบายคร่าวๆจะนำมาใช้ในการค้นคว้าในการเรียนรู้ซอฟต์แวร์โดยใช้ภาษาในเชิงธุรกิจซึ่งจะไปในทางเดียวกันไปกับการคำปรึกษาที่เป็นจุดประสงค์เดิมและมีความเป็นไปได้กับวิจัยในอนาคต

Shah Othman & Senom (2017) วิจัยนี้ได้แสดงให้เห็นถึงทัศนคติว่าการเรียนและการสอนมีอิทธิพลต่อการฝึกฝนของผู้ศึกษา และเป็นบทบาทสำคัญที่เป็นองค์ประกอบของการสอนการออกเสียงภาษาอังกฤษ ซึ่งวิจัยนี้ได้ใช้หลายกรณีศึกษาของครูผู้สอนที่สอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง (ESL) 5 คนในโรงเรียนระดับมัธยมซึ่งมุ่งเน้นไปที่ขอบเขตและการฝึกฝนต่างๆในห้องเรียน ข้อมูลต่างๆถูกรวบรวมผ่านการสังเกตและสัมภาษณ์แบบเชิงลึกผ่านผู้สอนและผู้เรียนโดยแท้จริงจากชั้นเรียน ผลงานวิจัยนี้ได้พบว่าครูผู้สอนใน ESL ค่อนข้างเชื่อว่าทักษะในการสอนการออกเสียงภาษาอังกฤษเป็นการสอนแบบเชิงบูรณาการร่วมกับทักษะการใช้ภาษาอังกฤษด้วย ผลของการวิจัยยังระบุถึงความแตกต่างระหว่างทัศนคติของครูผู้สอนเกี่ยวกับขอบเขตที่มุ่งเน้นของการออกเสียงและข้อกำหนดหลักสูตรที่ระบุไว้ นอกจากนี้ครูผู้สอนใน ESL ค่อนข้างมีทัศนคติที่คลุมเครือและขัดแย้งกันเกี่ยวกับขอบเขตที่มุ่งเน้นในการออกเสียงซึ่งทัศนคติเหล่านี้ขึ้นอยู่กับการเรียนรู้ภาษาและประสบการณ์ที่เชี่ยวชาญของครูผู้สอนซึ่งมีผลมาจากปัจจัยต่างๆ เช่น การพินิจพิเคราะห์และข้อจำกัดด้านเวลาที่ทัศนคติเหล่านี้เองก็นำไปสู่องค์ประกอบของการออกเสียงที่กำลังถูกละทิ้งไปต่างๆที่ถูกกำหนดไว้โดยหลักสูตร

2.3 ความคาดหวังของผู้เรียนในการออกเสียงเหมือนเจ้าของภาษา

Jayapalan & Pillai (2011) ได้ศึกษาถึงความเข้าใจเกี่ยวกับการออกเสียงของครูผู้สอนและผู้เรียน ได้สังเกตเห็นว่าขอบเขตการออกเสียงภาษาอังกฤษคือการสอนในโรงเรียน โดยได้รับแรงบัลดาลใจจากบทวิจารณ์ของนักพูดชาวมาเลเซียที่ออกเสียงภาษาอังกฤษผิดและการประกาศมาตรฐานภาษาอังกฤษในหลักสูตรวิชาให้เป็นแบบชาวอังกฤษในประเทศมาเลเซีย ซึ่งพื้นฐานของปัญหาในการเลือกต้นแบบการออกเสียงนั้นมาจากการสอนและการเรียนรู้จากการฝึกฝน วิจัยนี้พบว่าการเรียนและการสอนมีการละเลยองค์ประกอบในการออกเสียงทุกอย่างที่มีอยู่ในหลักสูตรและได้รับการพิจารณาแล้วว่าเป็นสิ่งสำคัญโดยมาจากการตอบคำถามจากครูผู้สอนและผู้เรียนเอง นอกจากนี้ยังมีการถกเถียงกันระหว่างการใช้สำเนียงภาษาอังกฤษของคนท้องถิ่นที่แตกต่างจากสำเนียงต่างชาติ เช่น สำเนียงแบบชาวอังกฤษ

Rubin (2012) ได้ศึกษาเกี่ยวกับเรื่อง Reverse linguistic stereotyping ที่เน้นเรื่องการออกเสียงที่ผู้เรียนจะเลือกฟังเฉพาะเสียงที่พวกเขาคาดหวังจะได้ยิน ผู้วิจัยได้สำรวจนักศึกษา พบว่านักศึกษาระดับวิทยาลัยในประเทศอเมริกาเหนือ มักจะคาดหวังว่าผู้ช่วยสอนชาวต่างชาติพูดด้วยสำเนียงที่ฟังแล้วไม่เข้าใจ และให้ระดับการออกเสียงของผู้ช่วยสอนว่าไม่ได้มาตรฐาน นอกจากนี้งานวิจัยยังมีข้อเสนอแนะอยู่ 4 ประการ ได้แก่ สนับสนุนทำงานวิจัยที่ธรรมดา สม่ำเสมอและทำซ้ำๆ การให้คะแนนการออกเสียงนั้นสามารถแปรผันตามอารมณ์และทำให้ข้อผิดพลาดได้ การฝึกฟังร่วมด้วยกับการฝึกพูด การตัดสินใจถูกต้องของการออกเสียงควรขึ้นอยู่กับสังคมของผู้ใช้ภาษานั้นเป็นหลัก

Nair Krishasamy & Mello (2017) ได้ศึกษาถึงความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษซึ่งขึ้นอยู่กับหลายทักษะด้วยกัน คือ คำศัพท์ โครงสร้างการใช้ การเน้นปฏิบัติและอื่นๆ ซึ่งยังเป็นที่ถกเถียงกันอย่างกว้างขวาง ความสำคัญของทักษะเหล่านี้คือการออกเสียง ทั้งๆที่มีความเข้าใจคำศัพท์และโครงสร้างการใช้ภาษาอังกฤษแล้วผู้พูดก็ยังสื่อความหมายที่คลุมเครือเนื่องจากการออกเสียงภาษาที่ไม่ดี ถึงแม้ว่าการออกเสียงเป็นมุมมองของภาษาที่ยากต่อการเข้าใจ แต่ในความเป็นจริงก็มีการใช้ในหลายชั้นเรียน การสอนการออกเสียงได้รับความสนใจที่น้อยมาก เมื่อครูผู้สอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง (ESL) โต้แย้งกันเรื่องการออกเสียงภาษาอังกฤษที่ไม่ดีของนักเรียนซึ่งการถกเถียงครั้งนี้สามารถอธิบายได้ว่าพวกเขาไม่สามารถสอนให้ผู้เรียนออกเสียงได้อย่างเหมาะสมหรือผู้เรียนรู้สึกว่าเป็นภาษาที่เป็นผลมาจากการล่าอาณานิคม งานวิจัยนี้ได้เริ่มต้นขึ้นโดยการปรึกษาหารือและสอบถามความคิดเห็นของผู้สอนหลายระดับชั้นที่มีประสบการณ์ในการสอนภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยของข้อมูลบางส่วนชี้ให้เห็นถึงธรรมชาติของการออกเสียงภาษาที่สองและความต้องการของครู ESL ในการสอน โดยการมุ่งเน้นไปที่สื่อการสอนและวิธีสอนที่โรงเรียนจะจัดหาให้ สุดท้ายแล้ววิจัยที่น่าเสนอมานี้ได้แสดงถึงคำแนะนำวิธีการสอนการออกเสียงที่สามารถเพิ่มประสิทธิภาพให้กับชั้นเรียน ESL

Kang (2014) วิจัยนี้ได้ตรวจสอบนักเรียนจำนวน 167 คน เกี่ยวกับความเข้าใจและความคาดหวังในการออกเสียงและทัศนคติที่มีต่อการพูดของครูผู้สอนที่มีความหลากหลายในการใช้ภาษาอังกฤษทั้ง 3 แบบซึ่งได้รวบรวมมาทั้ง 6 ประเทศที่อยู่ในกลุ่มเจ้าของภาษา (สหรัฐอเมริกาและนิวซีแลนด์) ประเทศที่ไม่ได้เป็นเจ้าของภาษา (แอฟริกาใต้และปากีสถาน) และประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ (ญี่ปุ่นและเกาหลีใต้) ผลลัพธ์ที่ได้แสดงให้เห็นว่านักเรียนที่อยู่ในกลุ่มประเทศเจ้าของภาษาและประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศนั้นเปรียบเทียบกับประเทศที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาแล้วพวกเขาไม่พอใจกับหลักสูตรการ

เรียนการสอนการออกเสียงในปัจจุบันรวมทั้งยังมีความสับสนกับวิธีออกเสียงที่หลากหลายของแต่ละแบบซึ่งการออกเสียงของครูผู้สอนมีการเปลี่ยนแปลงไม่คงตัวและขาดความพยายามที่จะผสมผสานบทบาทของภาษาอังกฤษให้เป็นระดับภาษาสากล วิจัยเหล่านี้ได้ชี้แนะแนวคิดของชาวอังกฤษทั่วโลกที่ว่าควรจะต้องดีขึ้นกว่านี้หากผสมผสานกลุ่มที่ใช้ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาที่สองและกลุ่มที่ใช้ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศเข้าไว้ในห้องการเรียนการสอนเดียวกัน

2.4 ความพึงพอใจของผู้เรียนต่อบทเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษ

พัชรภรณ์ ห่อตระกูล และ สุพจน์ แก้วไพฑูรย์ (2561) ได้สร้างและหาประสิทธิภาพของชุดฝึกปฏิบัติเพื่อประกอบการสอนเสียงพยัญชนะ เปรียบเทียบ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการเรียนโดยใช้ชุดฝึกปฏิบัติเพื่อประกอบการสอนเสียงพยัญชนะ ภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาในรายวิชาสัตวศาสตร์ และศึกษาความพึงพอใจของนิสิตต่อชุดฝึกปฏิบัติ จากการวิจัยพบว่า ชุดฝึกปฏิบัติเพื่อประกอบการสอนเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาในรายวิชาสัตวศาสตร์มีประสิทธิภาพตามที่กำหนดไว้ที่ 89.76 : 88.43 สำหรับแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์มีค่า ความตรงเชิงเนื้อหาอยู่ระหว่าง 0.67 – 1.00 มีค่าความยากง่ายอยู่ระหว่าง 0.40 – 0.74 และมีค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบเท่ากับ 0.89 และแบบสำรวจความพึงพอใจของนิสิตต่อการใช้ชุดฝึกปฏิบัติมีค่าความตรงตามเนื้อหาอยู่ระหว่าง 0.67 – 1.00 โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนอยู่ระหว่าง 4.10 – 4.19 สรุปได้ว่าผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อบทเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษ

สุธามาต คชรัตน์ และ พุทธชาติ ลิ้มศิริเรืองโร (2557) ได้พัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษ ซึ่งโดยภาพรวมอยู่ในระดับสูงมาก ซึ่งหมายความว่าสื่อการเรียนการสอนสามารถไปช่วยพัฒนาทักษะการออกเสียงของนักศึกษา นอกจากนี้ยังเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษา ก่อนและหลังการเรียนโดยใช้แบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษที่ผ่านการพัฒนาในขั้นต้น คะแนนการทดสอบการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังการเรียนออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนการเรียนออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ นอกจากนี้ยังศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจต่อการพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก (= 4.2) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่านักศึกษา มีความพึงพอใจด้านแบบฝึกทักษะการออกเสียงมากที่สุด (= 4.30) รองลงมาคือด้านอาจารย์ผู้สอน (= 4.24) ด้านทักษะการออกเสียง (= 4.20) ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน (= 4.17) และด้านเนื้อหา (= 4.15) ตามลำดับ

จันทน์ กัณโฑ (2554) ได้ศึกษาด้านพัฒนาการออกเสียงท้าย - ts , - st และ - s ที่ไม่ถูกต้องและไม่ชัดเจนของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีพาณิชยและบริหารธุรกิจ ที่ขาดทักษะความสามารถในการอ่านออกเสียงท้าย - ts , - st และ - s คัดเลือกนักศึกษาที่ได้คะแนนต่ำกว่าเกณฑ์มาฝึกทักษะการอ่านออกเสียง จำนวน 26 คน การทดสอบการอ่านออกเสียงท้าย - ts , - st และ - s ของนักศึกษาวิเคราะห์โดยความถี่ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่ขาดทักษะการอ่านออกเสียงท้าย - ts , - st และ - s จำนวนทั้งสิ้นรวม 26 คน โดยให้ทำแบบทดสอบ 3 ครั้ง ครั้งแรกมีผู้ผ่านเกณฑ์การออกเสียงที่ถูกต้อง ร้อยละ 19.23

ครั้งที่ 2 ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 34.61 และทดสอบครั้งที่ 3 จึงผ่านตามเกณฑ์ครบทุกคน ร้อยละ 46.15 นักศึกษามีความพึงพอใจต่อบทเรียนที่สามารถพัฒนาการออกเสียงภาษาอังกฤษได้ ถึงแม้ว่าจะออกเสียงไม่ได้ดี แต่ออกเสียงได้ถูกต้องตามหลักการ

บทที่ 3 วิธีการศึกษาวิจัย

3.1 สถานที่ทำการวิจัย

มหาวิทยาลัยบูรพา วิทยาเขตจันทบุรี และมหาวิทยาลัยพะเยา

3.2 ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

1 ตุลาคม 2559 ถึง 31 มีนาคม 2562

3.3 วิธีการวิจัย

3.3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

- ประชากร : นิสิตมหาวิทยาลัยบูรพา วิทยาเขตจันทบุรี
- : นิสิตมหาวิทยาลัยพะเยา
- กลุ่มตัวอย่าง : นิสิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทางธุรกิจ คณะวิทยาศาสตร์ และศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา วิทยาเขตจันทบุรี และนิสิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา
จำนวน 155 ราย

3.3.2 เครื่องมือวิจัย

- แบบประเมินตนเองด้านความสามารถทางการออกเสียงภาษาอังกฤษ เลือกใช้แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ส่วนที่ 1 ของแบบสอบถามมีจำนวน 20 ข้อ แบ่งเป็น 5 ด้าน ดังนี้ 1. ปัญหาทั่วไปเกี่ยวกับการออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียน 2. การออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษ 3. การออกเสียงสระภาษาอังกฤษ 4. การออกเสียงสูงต่ำภาษาอังกฤษในระดับประโยค 5. การเน้นเสียงหนัก-เบาภาษาอังกฤษในระดับพยางค์ 6. การออกเสียงภาษาอังกฤษเพื่อเชื่อมคำและพยางค์ 7. ภาพรวมในการออกเสียงภาษาอังกฤษโดยแบบประเมินนี้ใช้ก่อนที่กลุ่มตัวอย่างจะเริ่มใช้บทเรียนระบบเสียงและสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษ และหลังใช้บทเรียนฯ

- แบบประเมินตนเองด้านทัศนคติต่อความสามารถทางการออกเสียงภาษาอังกฤษเลือกใช้แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ส่วนที่ 1 ของแบบสอบถามมีจำนวน 20 ข้อ แบ่งเป็น 5 ด้าน ดังนี้ 1. อิทธิพลภาษาแม่กับการออกเสียงภาษาอังกฤษ 2. การออกเสียงภาษาอังกฤษที่ถูกต้องกับความเชื่อมโยงด้านการสื่อสารและทักษะฟัง-พูด 3. การออกเสียงภาษาอังกฤษที่ถูกต้องกับความเข้าใจในการสื่อสาร 4. อิทธิพลของผู้สอนด้านการออกเสียงภาษาอังกฤษ 5. อิทธิพลของผู้สอนด้านการออกเสียงภาษาอังกฤษ 6. การออกเสียงภาษาอังกฤษโดยการใช้ระบบเสียงภาษาไทยทดแทน 7. ทัศนคติของผู้เรียนต่อการเรียนรู้การออกเสียงภาษาอังกฤษผ่านกิจกรรมส่งเสริมการเรียนรู้ภาษา โดยแบบประเมินนี้ใช้ก่อนที่กลุ่มตัวอย่างจะเริ่มใช้บทเรียนระบบเสียงและสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษ และหลังใช้บทเรียนฯ

- แบบประเมินความถูกต้องแม่นยำการออกเสียงภาษาอังกฤษก่อนและหลังใช้บทเรียนระบบเสียงฯ แบ่งออกเป็น 15 ส่วน ส่วนที่ 1 จำนวน 5 ข้อ ส่วนที่ 2 จำนวน 10 ข้อ ส่วนที่ 3 จำนวน 5 ข้อ ส่วนที่ 4 จำนวน 5 ข้อ ส่วนที่ 5 จำนวน 12 ข้อ ส่วนที่ 6 จำนวน 5 ข้อ ส่วนที่ 7 จำนวน 5 ข้อ ส่วนที่ 8 จำนวน 12 ข้อ ส่วนที่ 9 จำนวน 5 ข้อ ส่วนที่ 10 จำนวน 5 ข้อ ส่วนที่ 11 จำนวน 10 ข้อ ส่วนที่ 12 จำนวน 5 ข้อ ส่วนที่ 13 จำนวน 5 ข้อ ส่วนที่ 14 จำนวน 12 ข้อ และส่วนที่ 15 จำนวน 5 ข้อ โดยแต่ละส่วนจะประกอบไปด้วยแบบทดสอบความถูกต้องแม่นยำของการออกเสียงภาษาอังกฤษในระดับคำและระดับประโยค โดยแบบประเมินนี้ใช้ก่อนที่กลุ่มตัวอย่างจะเริ่มใช้บทเรียนระบบเสียงและสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษ และหลังใช้บทเรียนฯ

- บทเรียนระบบเสียงและสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษ ที่คณะผู้วิจัยร่วมกันออกแบบขึ้นโดยอ้างอิงจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ โดยแบ่งออกเป็น 10 บทเรียน ได้แก่ บทที่ 1 เสียง /f/ บทที่ 2 /v/ บทที่ 3 /θ/ บทที่ 4 /ð/ บทที่ 5 /s/ บทที่ 6 /z/ บทที่ 7 /sh/ บทที่ 8 /ch/ บทที่ 9 /r/ บทที่ 10 /l/ โดยแต่ละบทเรียนถูกออกแบบตามลักษณะของเสียงและตำแหน่งของเสียงดังกล่าวในตำแหน่งต่างๆ เช่น เสียงต้น เสียงกลาง เสียงท้าย และเสียงควบกล้ำ บทเรียนแต่ละบทมีภาพประกอบที่เข้าใจง่ายเพื่อให้ผู้เรียนออกเสียงได้ถูกต้องและทราบความหมายของคำศัพท์ที่มีเสียงต่างๆอยู่ไปพร้อมๆกัน แต่ระดับของบทเรียนเรียงเนื้อหาจากง่ายไปยาก และมีแบบฝึกหัดเรื่องเสียงคู่เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างสามารถเข้าใจความแตกต่างของเสียงได้อย่างชัดเจน บทเรียนที่ออกแบบขึ้นนี้คณะผู้วิจัยไม่ได้กำหนดการใช้งานและวิธีใช้งานที่เฉพาะเจาะจง แต่ผู้ใช้บทเรียน เช่น ผู้สอน และผู้เรียน สามารถนำไปเป็นส่วนเสริมของชั้นเรียนที่มีอยู่ได้ หรือเป็นเอกสารเรียนรู้เพิ่มเติมด้วยตนเองได้เช่นกัน

- แบบประเมินความพึงพอใจการออกเสียงภาษาอังกฤษเลือกใช้แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ส่วนที่ 1 สอบถามความพึงพอใจของการใช้บทเรียนระบบเสียงฯ แบบสอบถามมีจำนวน 13 ข้อ แบ่งเป็น 3 ด้าน ดังนี้ 1. ด้านเนื้อหา 2. ด้านเทคนิคผลิตบทเรียน 3. ประโยชน์ที่ได้รับจากการใช้บทเรียนระบบเสียงฯ

3.3.3 ขั้นตอนการเก็บข้อมูล

- ศึกษาหลักการ แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยเพื่อพัฒนาเครื่องมือในการเก็บข้อมูล
- ศึกษาแนวคิดของการพัฒนาแบบประเมินตนเองด้านความสามารถทางการออกเสียงภาษาอังกฤษ และแบบวัดทัศนคติเกี่ยวกับการออกเสียงภาษาอังกฤษ และออกแบบเครื่องมือในการเก็บข้อมูล
- ศึกษาหลักการ แนวคิด ทฤษฎีของการออกแบบบทเรียนภาษาอังกฤษ การวางแผนเนื้อหาบทเรียน ตามจุดประสงค์ของบทเรียน และศิลปะในการสร้างบทเรียนที่น่าสนใจ
- ตรวจสอบความเชื่อมั่นของเครื่องมือก่อนนำไปเก็บข้อมูล
- ทดลองใช้เครื่องมือกับกลุ่มที่ไม่ใช่กลุ่มเป้าหมายจำนวน 30 คน และหาความเชื่อมั่น (reliability)
- นำเครื่องมือไปใช้จริงกับกลุ่มเป้าหมายจำนวน 155 ราย

3.4 การวิเคราะห์ผล

- วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่ามัธยฐาน เพื่อทราบความพึงพอใจของการใช้บทเรียนระบบเสียงและสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษ
- วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics) ได้แก่ Paired Sample t-test เพื่อทราบผลการเปรียบเทียบความแม่นยำในการออกเสียงภาษาอังกฤษ ความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษ ทัศนคติต่อความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษ ความพึงพอใจต่อการใช้บทเรียนระบบเสียงฯ

บทที่ 4

ผลการศึกษาวิจัยและอภิปรายผล

ตาราง 4.1 : ตารางแสดงการเปรียบเทียบความแม่นยำในการออกเสียงภาษาอังกฤษก่อนและหลังใช้บทเรียนระบบเสียงและสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษของนิสิตมหาวิทยาลัยบูรพา วิทยาเขตจันทบุรี คณะวิทยาศาสตร์และศิลปศาสตร์ ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาการออกเสียงภาษาอังกฤษ หรือวิชาที่เกี่ยวข้อง

ค่าสถิติ	ความแม่นยำในการออกเสียงภาษาอังกฤษด้วยบทเรียนระบบเสียงและสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษของนิสิตมหาวิทยาลัยบูรพา วิทยาเขตจันทบุรี	
	Post-test	Pre-test
Mean	73.73333	68.29333
Variance	267.4414	395.6425
Observations	75	75

จากสมมติฐานการทดสอบ H0 : คะแนนความแม่นยำของกลุ่มเป้าหมายหลังการทดลองไม่แตกต่างกัน

$$(\mu_{\text{ก่อน}} = \mu_{\text{หลัง}})$$

H1 : คะแนนความแม่นยำของกลุ่มเป้าหมายก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน

$$(\mu_{\text{ก่อน}} \neq \mu_{\text{หลัง}})$$

(เป็นสมมติฐานการทดสอบ 2 ด้าน) สถิติทดสอบคือ paired t-test

จากการประมวลผลข้อมูลได้ค่าสถิติทดสอบ paired t-test มีค่าเท่ากับ 2.139 (p-value = 0.03) ผลการทดสอบพบว่า คะแนนความแม่นยำในการออกเสียงภาษาอังกฤษก่อนและหลังใช้บทเรียนระบบเสียงและสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษของนิสิตมหาวิทยาลัยบูรพา วิทยาเขตจันทบุรีแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ตาราง 4.2 : ตารางแสดงการเปรียบเทียบความแม่นยำในการออกเสียงภาษาอังกฤษก่อนและหลังใช้บทเรียนระบบเสียงและสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษของนิสิตมหาวิทยาลัยพะเยา คณะศิลปศาสตร์ ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาการออกเสียงภาษาอังกฤษ หรือวิชาที่เกี่ยวข้อง

ค่าสถิติ	ความแม่นยำในการออกเสียงภาษาอังกฤษด้วยบทเรียนระบบเสียงและสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษของนิสิตมหาวิทยาลัยพะเยา	
	Post-test	Pre-test
Mean	84.525	66.4625
Variance	144.9613924	82.7327532
Observations	80	80

จากสมมติฐานการทดสอบ H0 : คะแนนความแม่นยำของกลุ่มเป้าหมายหลังการทดลองไม่แตกต่างกัน

$$(\mu_{\text{ก่อน}} = \mu_{\text{หลัง}})$$

H1 : คะแนนความแม่นยำของกลุ่มเป้าหมายก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน

$$(\mu_{\text{ก่อน}} \neq \mu_{\text{หลัง}})$$

(เป็นสมมติฐานการทดสอบ 2 ด้าน) สถิติทดสอบคือ paired t-test

จากการประมวลผลข้อมูลได้ค่าสถิติทดสอบ paired t-test มีค่าเท่ากับ 10.821 (p-value = 2.909) ผลการทดสอบพบว่า คะแนนความแม่นยำในการออกเสียงภาษาอังกฤษก่อนและหลังใช้บทเรียนระบบเสียงและสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษของนิสิตมหาวิทยาลัยพะเยา ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ตาราง 4.3 : ตารางเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษก่อนและหลังใช้บทเรียนระบบเสียงและสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษของนิสิตมหาวิทยาลัยบูรพา วิทยาเขตจันทบุรี คณะวิทยาศาสตร์และศิลปศาสตร์ ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาการออกเสียงภาษาอังกฤษ หรือวิชาที่เกี่ยวข้อง

ค่าสถิติ	ความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษด้วยบทเรียนระบบเสียงและสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษของนิสิตมหาวิทยาลัยบูรพา วิทยาเขตจันทบุรี	
	Pre-test	Post-test
Mean	62.84	68.93333333
Variance	38.59567568	45.38738739
Observations	75	75

จากสมมติฐานการทดสอบ H0 : คะแนนความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษของกลุ่มเป้าหมาย หลังการทดลองไม่แตกต่างกัน

$$(\mu_{\text{ก่อน}} = \mu_{\text{หลัง}})$$

H1 : คะแนนความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษในการออกเสียงภาษาอังกฤษของกลุ่มเป้าหมายก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน

$$(\mu_{\text{ก่อน}} \neq \mu_{\text{หลัง}})$$

(เป็นสมมติฐานการทดสอบ 2 ด้าน) สถิติทดสอบคือ paired t-test

จากการประมวลผลข้อมูลได้ค่าสถิติทดสอบ paired t-test มีค่าเท่ากับ -0.104 (p-value = 4.361) ผลการทดสอบพบว่า คะแนนความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษก่อนและหลังใช้บทเรียนระบบเสียงและสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษของนิสิตมหาวิทยาลัยบูรพา วิทยาเขตจันทบุรีไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ตาราง 4.4 : ตารางเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษก่อนและหลังใช้บทเรียนระบบเสียงและศาสตร์ภาษาอังกฤษของนิสิตมหาวิทยาลัยพะเยา คณะศิลปศาสตร์ ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาการออกเสียงภาษาอังกฤษ หรือวิชาที่เกี่ยวข้อง

ค่าสถิติ	ความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษด้วยบทเรียนระบบเสียงและศาสตร์ภาษาอังกฤษของนิสิตมหาวิทยาลัยพะเยา	
	Pre-test	Post-test
Mean	65.6375	74.9625
Variance	157.347943	73.32768987
Observations	80	80

จากสมมติฐานการทดสอบ H0 : คะแนนความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษของกลุ่มเป้าหมาย
หลังการทดลองไม่แตกต่างกัน

$$(\mu_{\text{ก่อน}} = \mu_{\text{หลัง}})$$

H1 : คะแนนความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษในการออกเสียง
ภาษาอังกฤษของกลุ่มเป้าหมายก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน

$$(\mu_{\text{ก่อน}} \neq \mu_{\text{หลัง}})$$

(เป็นสมมติฐานการทดสอบ 2 ด้าน) สถิติทดสอบคือ paired t-test

จากการประมวลผลข้อมูลได้ค่าสถิติทดสอบ paired t-test มีค่าเท่ากับ -3.744 (p-value = 0.000) ผลการทดสอบพบว่า คะแนนความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษก่อนและหลังใช้บทเรียนระบบเสียงและศาสตร์ภาษาอังกฤษของนิสิตมหาวิทยาลัยพะเยาแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ตาราง 4.5 : ตารางเปรียบเทียบทัศนคติต่อการออกเสียงภาษาอังกฤษก่อนและหลังใช้บทเรียนระบบเสียงและ
 สัทศาสตร์ภาษาอังกฤษของนิสิตมหาวิทยาลัยบูรพา วิทยาเขตจันทบุรี คณะวิทยาศาสตร์และศิลปศาสตร์ ที่
 ลงทะเบียนเรียนรายวิชาการออกเสียงภาษาอังกฤษ หรือวิชาที่เกี่ยวข้อง

ค่าสถิติ	ทัศนคติต่อการออกเสียงภาษาอังกฤษด้วยบทเรียนระบบเสียง และสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษของนิสิตมหาวิทยาลัยบูรพา วิทยา เขตจันทบุรี	
	Pre-test	Post-test
Mean	75.2	75.01333333
Variance	53.67567568	63.8781982
Observations	75	75

จากสมมติฐานการทดสอบ H0 : คะแนนทัศนคติต่อการออกเสียงภาษาอังกฤษของกลุ่มเป้าหมาย
 หลังการทดลองไม่แตกต่างกัน

$$(\mu_{\text{ก่อน}} = \mu_{\text{หลัง}})$$

H1 : คะแนนทัศนคติต่อการออกเสียงภาษาอังกฤษในการออกเสียงภาษาอังกฤษ
 ของกลุ่มเป้าหมายก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน

$$(\mu_{\text{ก่อน}} \neq \mu_{\text{หลัง}})$$

(เป็นสมมติฐานการทดสอบ 2 ด้าน) สถิติทดสอบคือ paired t-test

จากการประมวลผลข้อมูลได้ค่าสถิติทดสอบ paired t-test มีค่าเท่ากับ 0.150 (p-value = 0.881) ผล
 การทดสอบพบว่า คะแนนทัศนคติต่อการออกเสียงภาษาอังกฤษก่อนและหลังใช้บทเรียนระบบเสียงและ
 สัทศาสตร์ภาษาอังกฤษของนิสิตมหาวิทยาลัยบูรพา วิทยาเขตจันทบุรีไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ตาราง 4.6 : ตารางเปรียบเทียบทัศนคติต่อการออกเสียงภาษาอังกฤษก่อนและหลังใช้บทเรียนระบบเสียงและ
 สัทศาสตร์ภาษาอังกฤษของนิสิตมหาวิทยาลัยพะเยา คณะศิลปศาสตร์ ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาการออกเสียง
 ภาษาอังกฤษ หรือวิชาที่เกี่ยวข้อง

ค่าสถิติ	ทัศนคติต่อการออกเสียงภาษาอังกฤษด้วยบทเรียนระบบเสียง และสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษของนิสิตมหาวิทยาลัยพะเยา	
	Pre-test	Post-test
Mean	65.6375	74.9625
Variance	157.347943	73.32768987
Observations	80	80

จากสมมติฐานการทดสอบ H0 : คะแนนทัศนคติต่อการออกเสียงภาษาอังกฤษของกลุ่มเป้าหมาย
 หลังการทดลองไม่แตกต่างกัน

$$(\mu_{\text{ก่อน}} = \mu_{\text{หลัง}})$$

H1 : คะแนนทัศนคติต่อการออกเสียงภาษาอังกฤษในการออกเสียงภาษาอังกฤษ
 ของกลุ่มเป้าหมายก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน

$$(\mu_{\text{ก่อน}} \neq \mu_{\text{หลัง}})$$

(เป็นสมมติฐานการทดสอบ 2 ด้าน) สถิติทดสอบคือ paired t-test

จากการประมวลผลข้อมูลได้ค่าสถิติทดสอบ paired t-test มีค่าเท่ากับ 5.670 (p-value = 2.250) ผล
 การทดสอบพบว่า คะแนนทัศนคติต่อการออกเสียงภาษาอังกฤษก่อนและหลังใช้บทเรียนระบบเสียงและ
 สัทศาสตร์ภาษาอังกฤษของนิสิตมหาวิทยาลัยพะเยาไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ตาราง 4.7 : ตารางแสดงความพึงพอใจต่อการใช้บทเรียนระบบเสียงและสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษ

ค่าสถิติ	ความพึงพอใจต่อการใช้บทเรียน	
	นิสิตมหาวิทยาลัยพะเยา	นิสิตมหาวิทยาลัยบูรพา วิทยาเขตจันทบุรี
Mean	52.2125	50.92
Variance	33.71376582	53.34486486
Observations	80	75

จากการประมวลผลข้อมูลได้ค่าสถิติทดสอบ Independent t-test (Unequal Variances) มีค่าเท่ากับ 1.214 (p-value = 0.227) ผลการทดสอบพบว่า คะแนนความพึงพอใจระหว่าง นิสิตมหาวิทยาลัยบูรพา วิทยาเขตจันทบุรีและ นิสิตมหาวิทยาลัยพะเยาไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

บทที่ 5

สรุปผลการศึกษาวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่องการพัฒนาบทเรียนระบบเสียงและสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษเพื่อยกระดับทัศนคติและความสามารถทางการออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียนให้สูงขึ้น มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลอง ทัศนคติต่อการออกเสียงภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลอง และความพึงพอใจของผู้ใช้บทเรียนระบบเสียงและสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษ โดยกลุ่มทดลองเป็นนิสิตที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการออกเสียงภาษาอังกฤษ หรือวิชาที่เกี่ยวข้อง จากคณะวิทยาศาสตร์และศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา วิทยาเขตจันทบุรี และ คณะศิลปศาสตร์มหาวิทยาลัยพะเยา จำนวนทั้งสิ้น 155 ราย การเลือกกลุ่มตัวอย่างใช้วิธีการสุ่มแบบเจาะจง เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลได้แก่ แบบประเมินความสามารถทางการออกเสียงภาษาอังกฤษก่อนและหลังใช้บทเรียนระบบเสียงฯ แบบประเมินทัศนคติต่อความสามารถทางการออกเสียงภาษาอังกฤษก่อนและหลังใช้บทเรียนระบบเสียงฯ แบบประเมินความแม่นยำในการออกเสียงภาษาอังกฤษ(ที่ผู้เรียนชาวไทยมักประสบปัญหา)ก่อนและหลังใช้บทเรียนระบบเสียงฯ บทเรียนระบบเสียงและสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษ และแบบประเมินความพึงพอใจของผู้ใช้บทเรียนระบบเสียงฯ ผลการศึกษสามารถสรุปผลได้ดังต่อไปนี้

5.1 จากตารางแสดงการเปรียบเทียบความแม่นยำในการออกเสียงภาษาอังกฤษก่อนและหลังใช้บทเรียนระบบเสียงฯของนิสิตมหาวิทยาลัยบูรพา วิทยาเขตจันทบุรี คณะวิทยาศาสตร์และศิลปศาสตร์ (ตาราง4.1) พบว่ากลุ่มทดลองมีความแตกต่างกันในด้านความแม่นยำในการออกเสียงภาษาอังกฤษที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ทั้งก่อนและหลังใช้บทเรียนระบบเสียงฯ ซึ่งสามารถอนุมานได้ว่ากลุ่มทดลองมีพัฒนาการในด้านความแม่นยำในการออกเสียงภาษาอังกฤษหลังใช้บทเรียนระบบเสียงฯ

5.2 จากตารางแสดงการเปรียบเทียบความแม่นยำในการออกเสียงภาษาอังกฤษก่อนและหลังใช้บทเรียนระบบเสียงฯของนิสิตมหาวิทยาลัยพะเยา คณะศิลปศาสตร์ (ตาราง4.2) พบว่ากลุ่มทดลองไม่มีความแตกต่างกันในด้านความแม่นยำในการออกเสียงภาษาอังกฤษที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ทั้งก่อนและหลังใช้บทเรียนระบบเสียงฯ ซึ่งสามารถอนุมานได้ว่ากลุ่มทดลองไม่มีพัฒนาการในด้านความแม่นยำในการออกเสียงภาษาอังกฤษทั้งก่อนและหลังใช้บทเรียนระบบเสียงฯ

ทั้งนี้จำนวนของกลุ่มทดลองของแต่ละสถาบันมีความแตกต่างกันโดยกลุ่มทดลองจากมหาวิทยาลัยบูรพา มีจำนวน 75 ราย และกลุ่มทดลองจากมหาวิทยาลัยพะเยามีจำนวน 80 ราย จึงสรุปได้ว่าบทเรียนระบบเสียง**มีผลต่อพัฒนาการ**ในด้านความแม่นยำในการออกเสียงภาษาอังกฤษต่อกลุ่มทดลองจาก**มหาวิทยาลัยบูรพา วิทยาเขตจันทบุรี คณะวิทยาศาสตร์และศิลปศาสตร์**

5.7 จากตารางแสดงการเปรียบเทียบความพึงพอใจต่อการใช้บทเรียนระบบเสียงฯ ของกลุ่มทดลองจากมหาวิทยาลัยพะเยา คณะศิลปศาสตร์ และมหาวิทยาลัยบูรพา วิทยาเขตจันทบุรี คณะวิทยาศาสตร์และศิลปศาสตร์ (ตาราง 4.7) พบว่ากลุ่มทดลองไม่มีความแตกต่างกันในด้านความพึงพอใจต่อการใช้บทเรียนระบบเสียงฯ ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ซึ่งสามารถอนุมานได้ว่ากลุ่มทดลองไม่มีการเปลี่ยนแปลงด้านความพึงพอใจหลังการใช้บทเรียนระบบเสียงฯ

ทั้งนี้จำนวนของกลุ่มทดลองของแต่ละสถาบันมีความแตกต่างกันโดยกลุ่มทดลองจากมหาวิทยาลัยบูรพา มีจำนวน 75 ราย และกลุ่มทดลองจากมหาวิทยาลัยพะเยามีจำนวน 80 ราย จึงสรุปได้ว่ากลุ่มทดลองทั้งจาก **มหาวิทยาลัยพะเยา คณะศิลปศาสตร์ และมหาวิทยาลัยบูรพา คณะวิทยาศาสตร์และศิลปศาสตร์** มีความพึงพอใจต่อบทเรียนระบบเสียงฯ ที่ไม่ต่างกัน

อย่างไรก็ตามการทดลองดังกล่าวยังทำให้ทราบถึงปัญหาและอุปสรรคต่อทั้งความสามารถทางการออกเสียงภาษาอังกฤษ ทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษ และความมั่นใจในการออกเสียงภาษาอังกฤษ จากกลุ่มทดลองในบางประเด็นที่เกี่ยวข้องกับความมั่นใจในการออกเสียง การสะกดคำในการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ความกลัวที่จะออกเสียงผิด การขาดประสบการณ์ต่อคำศัพท์ใหม่ที่ไม่เคยเจอมาก่อน การได้รับอิทธิพลจากภาษาถิ่น การขาดความถี่ในการฝึกฝนการออกเสียง การขาดประสบการณ์ในการฝึกฝนกับครูเจ้าของภาษาในเรื่องของการออกเสียงที่ถูกต้อง ความไม่ถนัดในการออกเสียงบางเสียง (เช่น เสียง palatals และ Affricates) และ ภาวะปากแห้งเพดานโหว่ ตัวอย่างข้างต้นได้จากการสอบถามพูดคุยอย่างไม่เป็นทางการกับกลุ่มทดลองบางคนเท่านั้น ซึ่งมีความน่าสนใจเป็นอย่างยิ่งต่อการศึกษาในแง่มุมอื่นๆที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับการออกเสียงภาษาอังกฤษในเชิงพฤติกรรมเพื่อเป็นเป็นแนวทางในการวางแผนเพื่อบรรเทาปัญหาต่อไป นอกจากนี้การศึกษาในทุกมิติของการออกเสียงภาษาอังกฤษยังสามารถขยายผลไปถึงด้านการนำไปใช้เพื่อการสื่อสารในแต่ละบริบทและสามารถสร้างข้อถกเถียงระหว่างการออกเสียงภาษาอังกฤษแบบที่สื่อสารได้ (intelligible English pronunciation) กับ การออกเสียงภาษาอังกฤษที่เหมือนกับเจ้าของภาษามากที่สุด (native-like pronunciation) ว่าการออกเสียงแบบใดเป็นที่ยอมรับในแต่ละบริบทสังคมหนึ่งๆ และเมื่อการออกเสียงมีหลากหลายตามอิทธิพลทางสังคมและถิ่นที่อยู่แล้ว การออกเสียงภาษาอังกฤษแบบที่ยอมรับได้เพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะในบริบทที่ต่างกัน เช่น ภาคธุรกิจ นั้นจะสร้างประโยชน์แก่ผู้ออกเสียงได้มากหรือน้อยแค่ไหนอย่างไร

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงศึกษาธิการ. 2553. *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.

จันทน์ กัณโฑ. 2557. การพัฒนาการออกเสียงท้าย –ts, st และ –s ไม่ถูกต้องและไม่ชัดเจนของนักศึกษา ระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1. รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์แผนกภาษาต่างประเทศ คณะอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว โรงเรียนพ่ายเทคโนโลยีพ่ายและบริหารธุรกิจ. ค้นเมื่อวันที่ 20 มกราคม 2562,

<file:///D:/Backup/Documents/Downloads/%E0%B8%87%E0%B8%B2%E0%B8%99%E0%B8%A7%E0%B8%B4%E0%B8%88%E0%B8%B1%E0%B8%A2%E0%B8%81%E0%B8%B2%E0%B8%A3%E0%B8%9E%E0%B8%B1%E0%B8%92%E0%B8%99%E0%B8%B2%E0%B8%97%E0%B8%B2%E0%B8%87%E0%B8%AD%E0%B8%AD%E0%B8%81%E0%B9%80%E0%B8%AA%E0%B8%B5%E0%B8%A2%E0%B8%87%E0%B8%97%E0%B9%89%E0%B8%B2%E0%B8%A2.pdf>

ธนทร์รัฐ นาคทั้ง, สุทธิรักษ์ สุวรรณเดชา และ ชนาภา ตริวรรณกุล. 2561. ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางการออกเสียงภาษาอังกฤษและทัศนคติต่อการออกเสียงภาษาอังกฤษ. *การประชุมวิชาการระดับชาติทางศิลปศาสตร์ประยุกต์ ครั้งที่ 7*. p. 257-266.

พัชรภรณ์ ห่อตระกูล และ สุพจน์ แก้วไพฑูรย์. 2561. การพัฒนาผลสัมฤทธิ์การออกเสียงภาษาอังกฤษของนิสิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตแพร่. *วารสารบัณฑิตศึกษาปริทรรศน์ มจร วิทยาเขตแพร่*. 1(1). p. 39-48.

สุธามาตย์ คชรัตน์ และ พุทธชาติ ลิ้มศิริเรืองโร. 2557. *การพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกหัดสัทอักษรภาษาอังกฤษ*. รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์. ค้นเมื่อวันที่ 25 มกราคม 2562, จาก <http://dspace.bru.ac.th/xmlui/handle/123456789/1001>.

Baker, A.A., (2011). ESL teachers and pronunciation pedagogy: Exploring the development of teachers' cognitions and classroom practices, practices. In. J. Levis & K. LeVelle (Eds.). *Proceedings of the 2nd Pronunciation in Second Language Learning and Teaching Conference, Sept. 2010*. (pp. 82-94).

Chan, H.Y., (2011). Structuring Cooperative Learning in Teaching English Pronunciation, *National Kaohsiung University of Applied Sciences*, 4(3), (pp.1-7).

- Foote, J.A., Holtby, A.K., Derwing, T.M., (2011). Survey of the Teaching of Pronunciation in Adult ESL Programs in Canada, 2010, *TESL CANADA JOURNAL/REVUE TESL DU CANADA*, 29(1), (pp.1-22).
- Gilakjani, P.A., (2011). A Study on the Situation of Pronunciation Instruction in ESL/EFL Classrooms, *English Language Department Islamic Azad University of Lahijan*, 1(1), (pp. 1-16).
- Gilakjani, A.P., (2012). A Study of Factors Affecting EFL Learners' English Pronunciation Learning and the Strategies for Instruction, *Department of English Language Translation Islamic Azad University Lahijan Branch, Lahijan, Iran*, 2(3), (pp.1-10).
- Hismanoglu, M., (2011). Internet-based pronunciation teaching: an innovative route toward rehabilitating Turkish EFL' articulation problems, *European Journal of Educational Studies*, 3(1), (pp.23-35).
- Hismanoglu, M., (2012). Teaching Word Stress to Turkish EFL (English as a Foreign Language) Learners Through Internet-Based Video Lessons, Akdeniz University, *Antalya, Turkey*, (pp.26-40).
- Jayapalan, K., Pillai, S., (2011). The State of Teaching and Learning English Pronunciation in Malaysia: A Preliminary Study, *Malaysian Journal of ELT Research*, 7(1), (pp.1-19).
- Kang, O., (2014). Learners' Perceptions Toward Pronunciation Instruction in Three Circles of World Englishes, *TESOL International Association*, 40(1), (pp.1-23).
- Nair, R., Krishnasamy, R., Mello, G.D., (2017). Rethinking the Teaching of Pronunciation in the ESL Classroom, *Universiti Teknologi MARA*, 35(1), (pp.27-42).
- Rubin, D., (2012). The power of prejudice in accent perception: Reverse linguistic stereotyping and its Impact on listener judgments and decisions, Social factors in pronunciation acquisition: *Proceedings of the 3rd Pronunciation in Second Language Learning and Teaching Conference*, 16(17), (pp.11-18).
- Saito, K., & Lyster, R., (2012). Effects of Form-Focused Instruction and Corrective Feedback on L2 Pronunciation Development of /r/ by Japanese Learners of English, *A Journal of Research in Language Studies*, 62(2), (pp.595-633).
- Shah, S.S.A., Othman, J., Senom, F., (2017). The Pronunciation component in ESL lessons: teacher's beliefs and practices. *Indonesian Journal of Applied Linguistics*, 6(2), pp.193-203.
- Silveira, R., (2002). Pronunciation instruction Classroom practice and empirical research, *Universidade Federal de Santa Catarina*, 5(1), (pp.93-126).

- Tergujeff, E., (2013). Learner Perspective on English Pronunciation Teaching in an EFL context, *University of Jyväskylä*, 11(1), (pp.1-15).
- Yunus, M.M., Salehi, H., Amini, M., (2016). EFL Teachers' Cognition of Teaching English Pronunciation Techniques: A Mixed-Method Approach, *English Language Teaching*, 9(2), (pp.1-23).
- Witt, S.M., (2012). Automatic Error Detection in Pronunciation Training: Where we are and where we need to go, *Conference paper on research gate*, (pp.1-9).